

Stencil från

Avvägningen mellan marginaeffekter och utjämnings effekter - en
diskussion kring skatteutredningens förslag

av

Ulf Jakobsson och Göran Normann

INDUSTRIENS

UTREDNINGS

INSTITUT

1974-10-04

Avvägningen mellan marginaleffekter och utjämnings effekter
- en diskussion kring skatteutredningens förslag

Ulf Jakobsson
Göran Normann¹⁾

1) Författarna är anställda vid Industriens Utredningsinstitut. Beräkningarna är utförda med hjälp av en simuleringsmodell, vars uppbyggnad i huvudsak har finansierats av Statens Råd för Samhällsforskning. Modellarbetet finns dokumenterat i författarnas doktorsavhandling Inkomstbeskattningen i den ekonomiska politiken (Industriens Utredningsinstitut, Stockholm 1974).

1971 års skatteomläggning innebar en relativt kraftig skärpning av progressiviteten i den personliga inkomstbeskattningen. Detta medförde att skattens inkomstutjämnande effekt ökade, jämfört med tidigare år. Samtidigt blev det svårare för den enskilde att genom egna insatser eller via löneavtal få en ökning av den disponibla inkomsten, som åtminstone gav full kompensation för prisstegringarna. Speciellt markerade har dessa effekter varit i de så kallade mellaninkomstlägena, dvs detband i vilket man kan återfinna de flesta heltidsarbetande industriarbetare. För att kunna ge dessa en rimlig utveckling av real disponibel inkomst krävs nu täta förändringar av skattereglerna. Detta är en förklaring till den ordning med skatteomläggningar vart eller vartannat år som vi fått efter 1971.

I slutet av mars detta år presenterade 1972 års skatteutredning sitt förslag till omläggning för år 1975.¹⁾ I enlighet med direktiven innebär den föreslagna omläggningen en viss reträtt ifrån den progressionsnivå som 1971 års omläggning gav systemet. I direktiven angavs nämligen speciellt att marginalskatteerna skulle sänkas för inkomsttagare i mellanlägena 30 000 - 50 000 kronor. Men utredningen skulle för den skull inte glömma fördelningsaspekten. Den skulle nämligen beakta behovet av en skattesänkning för de lägsta inkomsttagarna. Kostnadsramen angavs i direktiven till ca 4 miljarder kronor.

I denna artikel skall vi belysa den avvägning mellan å ena sidan önskemålet om en god fördelningseffekt och å andra sidan önskemålet om sänkta marginaleffekter, som utredningen stått inför. Det står genast klart att vid en given kostnadsram innebär en stor skattesänkning åt de lägsta inkomsttagarna att mindre blir över för en marginalsattesänkning i mellaninkomstlägena och vice versa.

För att illustrera problematiken diskuterar vi tre alternativa skatteförslag, vilka i högre eller lägre grad tillgodoser de önskemål som angavs i direktiven. Det är att märka att alla alternativen ligger på samma kostnadsram som utredningens förslag.

1) Förslag till skatteomläggning m m., SOU 1974:20

Det bör här påpekas att vi genomgående beräknar effekterna för år 1975 och därmed, till skillnad från utredningen, tar hänsyn till det kvardröjande avdraget för sjukförsäkringsavgiften. Skattesänkningarna för den enskilde kommer av detta skäl naturligtvis också att bli större än vad som angivits av utredningen. Som framgår av tabell 5 sänks skatten vid inkomstnivån 30 000 kronor med 1 087 kronor. Med utredningens betraktelsesätt blir sänkningen i stället 782 kronor.¹⁾ Motsvarande siffror vid 60 000 kronor är 3 008 kronor respektive 2 201 kronor. Vad beträffar totalramen har denna av utredningen angivits till 4,7 miljarder, dvs 0,7 miljarder mer än vad som angavs i direktiven. Därtill får man alltså lägga intäktsbortfallet från avdraget för 1974 års sjukförsäkringsavgift. Detta bortfall uppgår till ca 1,3 miljarder. I själva verket ligger alltså totalramen på ca 6 miljarder kronor.

Utredningen motiverar sitt sätt att redovisa reformen med att man vill ange effekten när omläggningen fått sitt slutliga utseende. Nu aviseras denna emellertid uttryckligen som ett provisorium och det finns mycket som i övrigt talar för att vi får en ny skatteomläggning 1976. Därför ter det sig mera naturligt att, som vi har gjort, redovisa effekterna för år 1975.

Utredningens förslag

Huvudpunkterna i utredningens förslag är

- (1) slopande av sjukförsäkringsavgiften
- (2) borttagande av avtrappningen i grundavdraget
- (3) en skatteavräkning på 250 kronor för alla personer i aktiv ålder, vilkas taxerade inkomster understiger 36 000 kronor/år.

Dessutom föreslås vissa justeringar i statsskatteskalen samt en minskning av avtrappningen i bostadstilläggen.

Effekterna av förändringarna i den personliga inkomstbeskattningen belyses i tabell 1. En angivelse av skattesänkningens storlek i kronor i olika inkomstlägen återfinns i tabell 5.

Som framgår av tabell 1 ger omläggningen de i direktiven begärda marginalskattesänkningarna. För vissa inkomster blir sänkningen så kraftig

1) Se tabell 8:2, SOU 1974:20.

som 18 procentenheter. Vad skatteminskningarna till låginkomsttagarna beträffar är dessa i kronor räknat mindre än de som kommer högre inkomsttagare till del. Detta blir med nödvändighet resultatet av en omläggning som sänker marginalsattesatserna i mellaninkomstlägena.

Utredningen har till viss del försökt komma förbi detta genom den abrupta avslutningen på skatteavräkningen. Den ger en sänkning av skatten för låga inkomsttagare utan de effekter på marginalsattesatserna som skulle följa på en avtrappning av avräkningen. Man kan säga att förfarings sättet innebär att alla marginaleffekter av avräkningen samlas vid en enda inkomstnivå, nämligen 36 000 kronor. En liten ökning av inkomsten här, säg från 36 000 kronor till 36 100 kronor, kommer av systemet att bestraffas med en minskning av den behållna inkomsten efter skatt. När de förlorade 250 kronorna läggs till systemets övriga marginaleffekter vid denna inkomstnivå får vi en ganska betydande effekt, vilket framgår av tabell 2.

Om man tar med bostadstillägg och daghemsavgifter i kalkylen kan bruttoinkomstökningar på upp till 1 000 kr resultera i en minskning av den behållna inkomsten. Tar vi som exempel en inkomstökning på 500 kr avläser vi i kolumnen längst till höger en marginaleffekt på 125 procent. Detta betyder att de femhundra kronorna i bruttoinkomstökning resulterar i en förändring av nettoinkomsten med $500 - 1,25 \cdot 500 = -125$ kr. Det vill säga, den behållna inkomsten minskar med 125 kr. För de berörda skattebetalarna måste sådana effekter naturligtvis te sig orättvisa och godtyckliga. Bestämmelser av denna art är alltså ägnade att undergräva skattemoralen. Man kan dessutom peka på de egendomliga konsekvenser förslaget kommer att ge vid de kommande avtalsförhandlingarna. För en inte obetydlig grupp av inkomsttagare kommer de sista procenten i lönehöjning att resultera i en direkt ekonomisk förlust.

Tabell 1. 1974 års system och utredningens förslag.

Inkomst före skatt 1 000-tal kronor	1974 års system			Utredningens förslag		
	Skatt i pro- cent av in- komst	Marginal- skatt Procent	Elastici- tet i in- komst ef- ter skatt	Skatt i pro- cent av in- komst	Marginal- skatt Procent	Elastici- tet i in- komst ef- ter skatt
10	20	32	0,88	15	31	0,82
20	26	35	0,87	23	32	0,88
30	31	44	0,80	28	41	0,82
35	34	64	0,55	30	46	0,78
40	38	64	0,58	33	52	0,72
50	43	64	0,63	37	57	0,69
55	45	63	0,66	34	62	0,63
70	48	62	0,74	44	62	0,68
100	55	71	0,65	52	72	0,58

Anm. 1. Beräkningarna avser ensamstående utan barn.
Kommunal utdebitering 24 kr.

Anm. 2. Elasticiteten i inkomst efter skatt
anger den procentuella ökningen i inkomst efter
skatt vid en ökning av inkomsten före skatt med en procent.

Tabell 2. Samlad marginaleffekt vid utredningens förslag för inkomst-
ökningar som medför att inkomsttagaren passerar 36 000 kronor
i taxerad inkomst

Inkomstökning, kronor	Marginaleffekter för		
	skatt %	skatt + bostads- tillägg, %	skatt + bostads- tillägg + daghems- avgift, %
100	300	315	325
200	175	190	200
500	100	115	125
1 000	75	90	100
2 000	62	76	87
3 000	58	73	83

Anm. Marginalskatten exklusive skatteavräkningen har satts till 50 %.
Marginaleffekterna i bostadstilläggen respektive daghemsavgifter
är 15 % och 10 %.

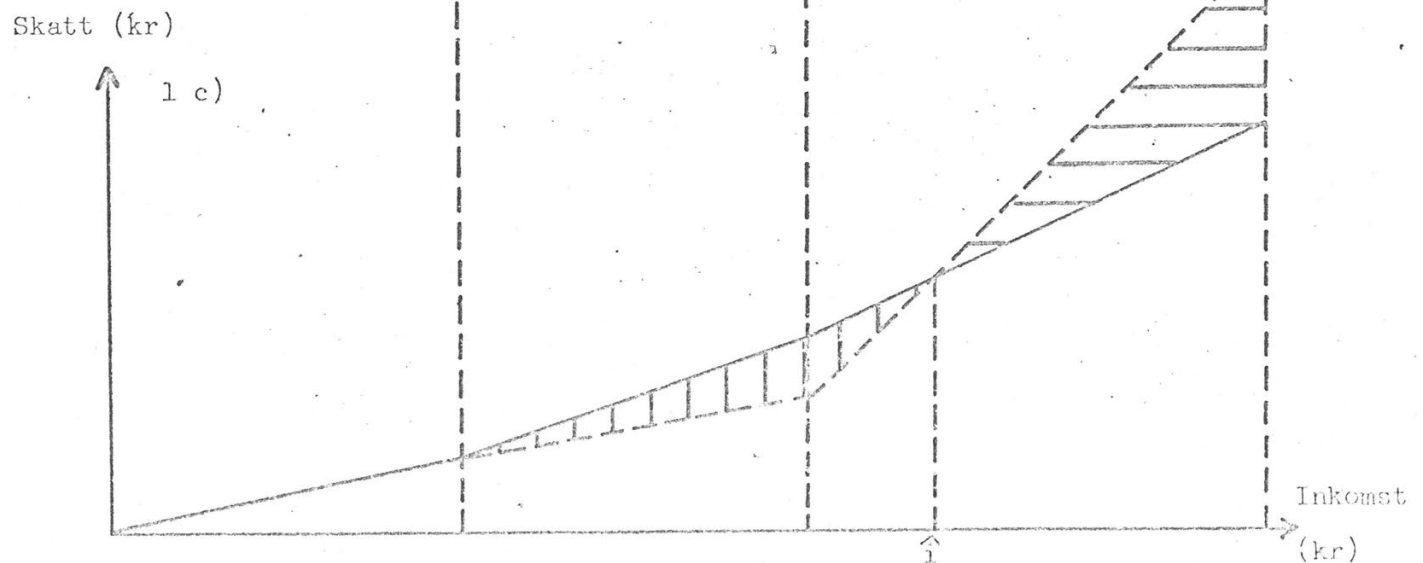
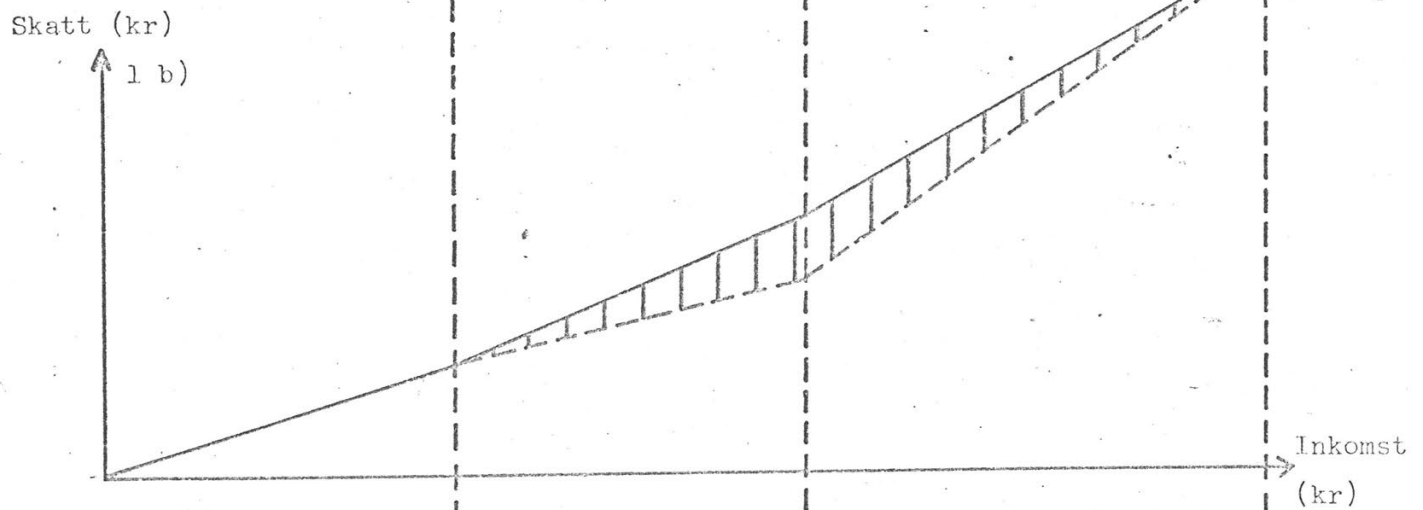
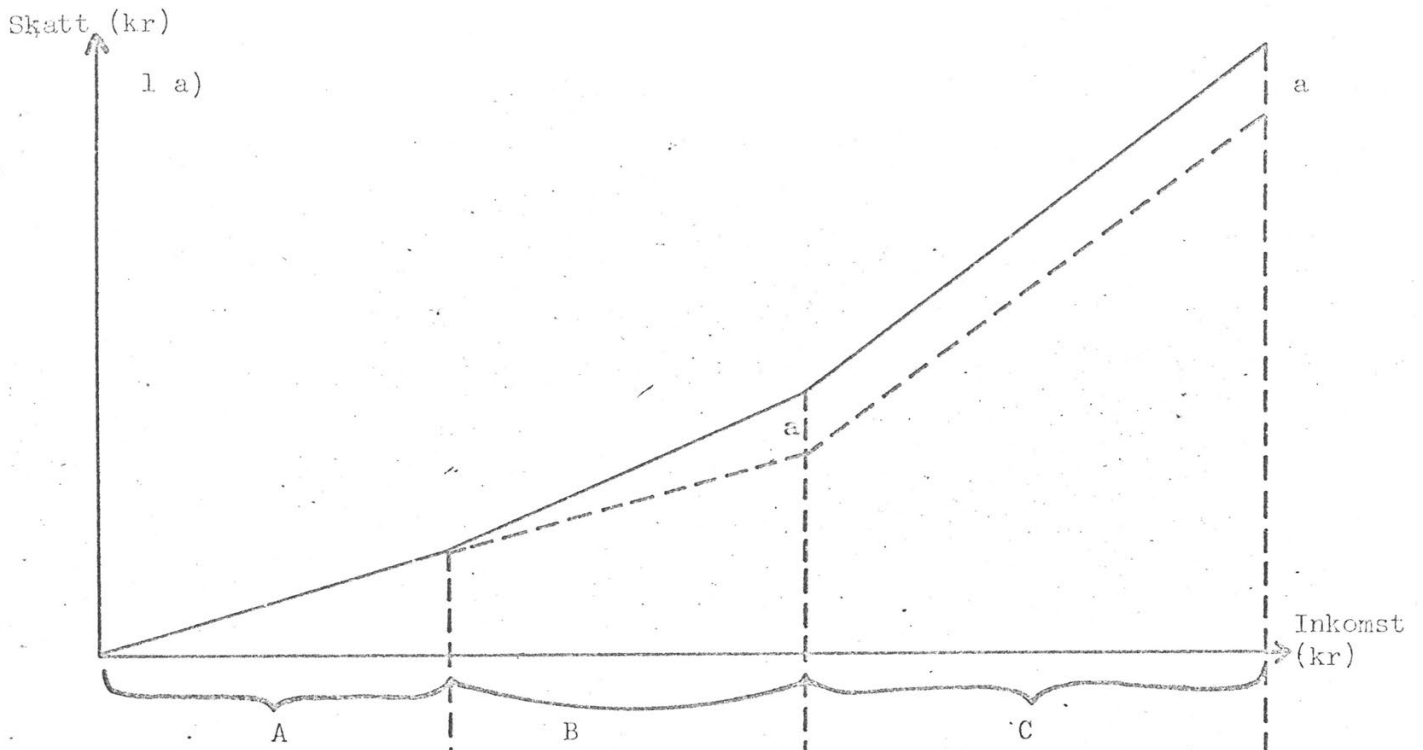
Utjämnning kontra marginaleffekt

En central uppgift för utredningen har varit att mildra marginaleffekterna i inkomstlägena 30 000 - 50 000 kronor. Att detta skulle vara något problem beror på sambandet mellan skatteprogression och inkomstutjämnning. En hög skatteprogression är sällan något önskvärt i sig, utan den kan föras tillbaka på lagstiftarens ambitioner vad det gäller skattemässig inkomstutjämnning. Vi kan illustrera detta genom att tänka oss att vi bortser från alla fördelningspolitiska hänsyn. Det finnes i så fall inget hinder för att ta ut hela den personliga inkomstskatten ^{för alla lika stor} med en en procentsats på den taxerade inkomsten. Med nuvarande skattetryck skulle skattesatsen i detta fall ligga kring 35 procent, vilket också skulle bli marginalsattesatsen för samtliga skattebetalare.

För förståelsen av hur det anförda avvägningsproblemet ter sig ur lagstiftarens synpunkt är följande, i och för sig självklara, förhållanden viktiga att hålla i minnet:

- i) En sänkning av marginalsattesatsen i ett bestämt intervall ger en skattesänkning som i kronor räknat är större för de högre inkomsttagarna i intervallet än de lägre.
- ii) Sänks marginalsattesatsen i ett enda intervall och, om inga förändringar i övrigt vidtas, får alla inkomsttagare, som ligger ovanför det aktuella intervallet, en likformig kronalssänkning, som är lika stor som den största sänkningen som sker inom intervallet.

Vad som sagts kan illustreras av figur 1, där

den heldragna linjen anger den skatteskala som gäller i utgångsläget. Linjens lutning anger hur mycket skatten förändras vid en given inkomstförändring; dvs. lutningen anger marginals-kattesatsen. Figuren är ritad så att marginals-kattesatsen är konstant inom vart och ett av intervallen A, B och C. Vi tänker oss nu att marginals-kattesatsen sänks i intervall B, men att övriga marginals-kattesatser förblir oförändrade (fig. 1a). Den nya skatteskala som vi då får, indikeras i figuren av den streckade linjen. Inkomsttagarna i intervall A påverkas naturligtvis inte alls av sänkningen. I intervall B får vi en skattesänkning som växer från noll kronor i startpunkten av intervallet till a kronor i slutet av intervallet. Så stor blir också sänkningen i intervall C, där marginalskattesatsen är oförändrad.

Av detta följer naturligtvis att om man vill reducera eller helt ta bort skattesänkningen i intervall C måste marginalskattesatsen höjas i detta intervall. Figur 1b visar det fall att man velat sänka marginalskattesatsen i intervall B, samtidigt som man har velat att skatten skulle vara oförändrad i ändpunkten av intervall C. Det framgår av figuren att detta leder till en skärpning av marginals-kattesatsen i intervall C. Den streckade linjen i detta intervall har nämligen en brantare lutning än den heldragna. Fortfarande har emellertid samtliga inkomsttagare i det inre av intervallen B och C fått en skattesänkning utan att någon inkomsttagare fått en höjning av sin skatt. Skatteomläggningen i figur 1b ger alltså upphov till ett intäktsbortfall för staten. Det står klart att om vi vill bibehålla marginals-kattesänkningen i intervall B, samtidigt som vi vill ha en oförändrad intäkt¹⁾ måste det till en kraftigare höjning av marginals-kattesatsen i intervall C än den som tillgripits i figur 1b.

I figur 1c visas hur en statfinansiellt neutral skatteomläggning skulle kunna se ut. Marginals-kattesänkningen i intervall B är lika stor som tidigare, men vi har nu en marginals-katthöjning i intervall C, som är tillräckligt kraftig för att ge en skatthöjning i ett betydande intervall. Omläggningens balanspunkt har i figuren angivits ligga vid inkomsten \hat{i} . Alla inkomsttagare till höger om denna punkt får en höjning av skatten. Om detta är tillräckligt för att kompensera skattesänkningarna till vänster om balanspunkten beror på inkomstfördelningen. Om endast en mycket liten andel av inkomsterna finns till höger om balanspunkten kan en kraftigare höjning vara behövlig,

1) Vi bortser här från de förändringar i skattebasen som de ändrade marginals-kattesatserna kan ge upphov till.

Av det ovanstående drar vi slutsatsen att det är mycket dyrt att, utan kompenserande åtgärder sänka marginalsattesatsen för de allra lägsta inkomsttagarna. Detta för ju, som vi sett, med sig att skatten sänks för samtliga inkomsttagare. Omvänt blir intäkterna av en marginalskattehöjning mindre ju högre inkomstnivån är där den sätts in.

Av stor betydelse för de allra senaste årens skattedebatt har varit att det i ett fixerat skattesystem finns en direkt motsättning mellan kravet på utjämning och möjligheterna att vid avtalsförhandlingarna öka löntagarnas disponibla inkomst. Vi kan förstå detta genom att studera elasticiteten i inkomst efter skatt. Denna storhet anger den procentuella ökningen i inkomsten efter skatt vid en enprocentig ökning av inkomsten före skatt. Man finner i tabell 1 vid inkomstnivån 35 000 kronor att elasticiteten i inkomsten efter skatt är 0,55 i 1974 års system. Detta betyder att ett lönepåslag på tio procent i utbyte ger en fem och halvprocentig ökning av inkomsten efter skatt. För man dessutom in bostadstilläggen i bilden kan man för barnfamiljer, komma ner i betydligt lägre siffror.

Samtidigt som elasticiteten anger hur stort utbytet av ett procentuellt lönepåslag blir är det också ett mått på den inkomstutjämning skattesystemet ger. Betraktar vi nämligen två personer mellan vilka skillnaden i inkomst före skatt är 50 procent, reduceras denna skillnad till $0,55 \cdot 50 = 28$ procent vid en elasticitet på 0,55. Vid en elasticitet på 0,8 reduceras skillnaden i stället till $0,8 \cdot 50 = 40$ procent. En låg elasticitet är alltså liktydigt med en hög skattemässig utjämning och ett lågt utbyte av löneökningar. Det bör noteras att elasticiteten i inkomst efter skatt efter 1970 genomgående har sänkts.

Alternativa skatteförslag

Med den föregående analysen som bakgrund skall vi i detta avsnitt diskutera tre alternativa skatteomläggningar, vilka alla ligger på samma totalram som utredningens förslag. De förändringar i skattelagstiftningen som ligger bakom de olika omläggningarna anges i tabell 3. I tabellerna 4 och 5 redovisas vissa effekter av omläggningarna.

Tabell 3. Teknisk beskrivning av de olika alternativen

Beskattningsbar inkomst (1 000-tal kronor)	Utredningens förslag	Alternativ 1	Alternativ 2	Alternativ 3
a) <u>Statsskatteskalen (marginalskatter i procent)</u>				
- 15	7	7	7	7
15- 20	12	13	12	12
20- 25	17	19	17	17
25- 30	22	19	22	22
30- 35	28	28	29	28
35-40	28	28	29	30
40- 45	33	28	33	32
45- 50	38	28*	38	39
50- 65	38	38	38	39
65- 70	43	38	38	43
70-100	48	47	47	48
100-150	52	49	49	52
150-	56	54	54	56

b) Skatteavräkning

250 kronor för taxerade inkomster lägre än 36 000 kr	250 kronor för taxerade inkomster lägre än 34 500 kr Därefter avtrappning med 5 %.	250 kronor för taxerade inkomster lägre än 36 000	Ingen avräk- ning
--	---	---	-------------------------

c) I samtliga alternativ är sjukförsäkringsavgiften och avtrappningen i grundavdraget slopade.

* Denna marginalskattesats sträcker sig upp till 52 500 kronor.

Ann.: Statsskatteskalen i alternativ 1 är densamma som i 1974 års system. Det framgår därför klart av tabellen att sänkningarna av marginalskatten i utredningens förslag har kommit till stånd genom borttagande av grundavdragets avtrappning samt slopandet av sjukförsäkringsavgiften. Förändringarna i statsskatteskalen går ju i motsatt riktning.

Alternativ 1:

I den diskussion som föregick utredningens förslag föreföll det som om skatteomläggningens enda element skulle komma att bli slopad sjukförsäkringsavgift och slopad avtrappning i grundavdraget. Totalramen för denna omläggning, som vi här benämner alternativ 1, är densamma som för utredningens förslag. Alternativ 1 ger ett intressant perspektiv på den skattepolitiska utvecklingen efter 1970. Progressiviteten eller utjämningsförmågan, mätt med elasticiteten i inkomst efter skatt är nämligen här ungefär densamma som i 1970 års skattesystem.

Som framgår av tabell 4 har detta alternativ genomgående lägre marginalskattesatser än utredningens förslag. Därtill finns här inte någon motsvarighet till de dramatiska marginaleffekter kring inkomstnivån 36 000 kr, som återfinns i utredningsalternativet. Vad beträffar elasticiteten i inkomst efter skatt ser vi att denna i mellaninkomstlägena ligger högre i alternativ 1 än i utredningens förslag. Detta alternativ tillgodoser alltså i högre grad än utredningens förslag direktivens krav på sänkt progressivitet i mellaninkomstlägena. Som vi sett tidigare leder detta emellertid till att den skattemässiga utjämningen blir mindre i alternativ 1. Att så blir fallet framgår också av tabell 5. Alternativ 1 förefaller här ha en utpräglad höginkomsttagarprofil. För inkomster över 60 000 kronor är skattesänkningen dryga tusenlappen större än i utredningens förslag. Det är naturligtvis detta som lett utredningen till att komplettera alternativ 1 med skatteavräkningen samt vissa justeringar i de statliga marginalskattesatserna.

Alternativ 2 ansluter sig till utredningens förslag, med den skillnaden att marginalskattesatsen här inte höjs för någon inkomsttagare i jämförelse med 1974 års system. Det innebär att den statliga marginalskattesatsen i intervallet 65 000 - 70 000 kronor i beskattningsbar inkomst får ligga kvar vid 38 procent, medan vi får värdena 47, 49 och 54 procent i de ovanför liggande intervallen (se tabell 3). Det skattebortfall detta för med sig kompenseras av att den statliga marginalskattesatsen i intervallet 30 000 - 40 000 kronor i beskattningsbar inkomst sätts en procentenhet högre än i utredningens förslag. Jämfört med 1974 års

system får vi här ändå en sänkning med ca 10 procentenheter. (Vi bortser då från den plötsliga avslutningen av avräkningen som bibehålls i detta alternativ). Detta alternativ tjänar bl a till att illustrera att förändringen av marginalsattesatserna i de högsta inkomstlägena har jämförelsevis små statsfinansiella effekter. De relativt stora skillnader som finns mellan marginalsattesatserna över 65 000 kr i alternativ 2 jämfört med utredningens förslag kompenseras statsfinansiellt av att marginalsattesatsen i intervallet 30 000 - 40 000 kronor ändras med endast en procentenhet.

För att ytterligare illustrera detta kan vi på samma sätt som i den diagrammatiska analysen dela in skatteskalen i tre intervall. Låt intervall A gå från 0 till 30 000 kronor i beskattningsbar inkomst, intervall B från 30 000 kronor till 70 000 kronor och intervall C från 70 000 kronor och uppåt. Med hjälp av den skattemodell som presenteras i Jakobsson & Normann (1974) kan man beräkna hur stor höjning av marginalsattesatsen i ett intervall som erfordras för att statsfinansiellt kompensera en sänkning med en procentenhet av marginalsattesatsen i ett annat intervall. Vi finner då att följande relationer gäller:

Sänkning av marginalsattesatsen med en procentenhet i intervall	Motsvarar en höjning med angivet antal procent- enheter i inter- vall		
	A	B	C
A	1	3,85	17,2
B	0,26	1	4,5
C	0,06	0,22	1

Om en sänkning av marginalsattesatsen i intervall A med en procentenhet skall kompenseras av en motsvarande höjning av marginalsattesatsen i intervall C måste denna, som framgår av sammanställningen, uppgå till hela 17,2 procentenheter. Eftersom marginalsattesatsen för beskattningsbara inkomster över 70 000 redan ligger på 70 procent eller mera skulle det uppenbarligen inte vara tillräckligt med total konfiskation av alla inkomstökningar utöver 70 000¹⁾ för att kunna sänka marginalsattesatsen i intervall A

1) Detta skulle innebära att man via skattesystemet införde en maximiinkomst. Uppenbarligen är antagandet om oförändrat skatteunderlag helt orealistiskt i detta fall.

med 2 procentenheter. Av sammanställningen framgår också att en sänkning av marginalskattesatsen med en procentenhet i intervall A kompenseras av en höjning med 3,85 procentenheter i intervall B. Skall man inom ramen för en oförändrad skatteintäkt åstadkomma några skattelättnader för de lägsta inkomsttagarna är den enda framkomliga vägen att höja marginalskatterna i mellaninkomstlägena.

Alternativ 3 tar i huvudsak sikte på att åstadkomma en avtrappning av skatteavräkningen. Liksom i utredningens förslag är avräkningen så länge den utgår i sin helhet lika med 250 kronor. Vid en taxerad inkomst på 34 500 kronor börjar en avtrappning av avräkningen med 5 kronor för varje ytterligare hundratal kronor. Det innebär att avräkningen är helt borta vid 39 500 kronor taxerad inkomst. Det extra skattebortfall avtrappningen ger tas igen genom att i skiktet 35 000 - 40 000 i beskattningsbar inkomst låta marginalskattesatsen vara 2 procentenheter högre än i utredningens förslag. I skiktet 40 000 - 45 000 i beskattningsbar inkomst ligger marginalskattesatsen en procentenhet högre än i utredningens förslag. För övrigt ansluter sig detta alternativ helt till utredningens förslag. Det kan tilläggas att ett införande av avtrappning utan kompenserande höjningar i statsskatteskalen skulle höja totalramen med ca 300 miljoner.

Detta visar att man med ganska små medel kan komma ifrån den principiellt sett betänkliga diskontinuiteten i skatteavräkningen.

Tabell 4. De olika alternativen - skatt, marginals katt
och elasticitet i inkomst efter skatt

In- komst före skatt 1 000- tal kr	Alternativ 1			Alternativ 2			Alternativ 3		
	Skatt i procent av in- komst	Margi- nal- skatt Procent	Elasti- citet i in- komst efter skatt	Skatt i procent av in- komst	Margi- nal- skatt Procent	Elasti- citet i in- komst efter skatt	Skatt i procent av in- komst	Margi- nal- skatt Pro- cent	Elasti- citet i in- komst efter skatt
10	15	30	0,82	15	30	0,82	15	30	0,82
20	23	33	0,87	23	32	0,88	23	32	0,88
30	28	43	0,80	28	41	0,82	28	41	0,82
35	30	43	0,82	30	46	0,78	30	46	0,78
40	33	52	0,72	33	53	0,71	33	52	0,72
50	37	52	0,76	38	57	0,69	37	58	0,68
55	38	52	0,78	39	62	0,64	40	63	0,62
70	43	62	0,66	44	62	0,68	45	63	0,66
100	51	71	0,58	52	71	0,60	53	72	0,59

Anm: Beräkningarna avser ensamstående utan barn.
Kommunal utdebitering 24 kr.

Tabell 5. Inkomstökningar efter skatt i de olika alternativen och i
utredningens förslag i jämförelse med 1974 års system

Inkomst före skatt 1 000- tal kronor	Alternativ 1		Alternativ 2		Alternativ 3		Utredningens förslag	
	procent av inkomst efter skatt	kronor	procent av inkomst efter skatt	kronor	procent av inkomst efter skatt	kronor	procent av inkomst efter skatt	kronor
10	437	5,4	687	8,5	687	8,5	687	8,5
20	552	3,7	802	5,4	802	5,4	802	5,4
30	696	3,3	1 087	5,2	1 087	5,2	1 087	5,2
35	1 162	5,0	1 428	6,2	1 428	6,2	1 428	6,2
40	1 804	7,2	1 760	7,0	1 777	7,1	1 753	7,1
50	3 003	10,5	2 689	9,4	2 646	9,2	2 789	9,7
55	3 598	11,8	2 826	9,3	2 734	9,0	2 926	9,6
70	4 003	11,1	2 903	8,0	2 662	7,4	3 003	8,3
100	4 382	9,8	3 282	7,3	2 540	5,7	2 890	6,4

Litteratur

Jakobsson, U. & Normann, G., 1974, Inkomstbeskattningen i den ekonomiska politiken 1952-1971. Industriens Utredningsinstitut, Stockholm

SOU 1974:20, Förslag till skatteomläggning m.m.